

Jeden si říkal Peahi a druhý Naohe a bylo na nich znát, že jsou to potomci lidožroutů. Ve tvářích měli stejný výraz jako kanibalové na starých fotkách, jenom místo sukýnky z listí nosili špinavé kalhoty.

Hned druhý den po vyplutí jsem z kajuty zaslechl, jak se hádají. Než jsem vylezl nahoru, už byli v sobě.

Rvali se jako čerti. Měl jsem strach, že to špatně skončí, vrátil jsem se do kajuty pro pistoli a vystřelil do vzduchu. To je trochu zarazilo.

Pohrozil jsem jim schválně rozčileně, že je odbouchnu oba dva, jestli se budou ještě prát.

Na palubě ležel polorozsypaný váček s perlami, to byl asi důvod jejich rvačky. Vzal jsem ho k sobě s tím, že jim ho na Tuamotu vrátím a pak ať se třeba zblázní.

Další den ráno jsem vylezl z kajuty na palubu a koukám, Peahi nikde. Jakoby se rozplynul! Ptám se Naoha, ale ten jenom krčil rameny a hnusně se šklebil. Došlo mi, že svého společníka tiše zabil a hodil do moře.

Od té chvíle jsem měl strach usnout. Naohe by mě mohl chtít odklidit jako nepohodlného svědka a navíc jsem měl u sebe ty perly...

Ustlal jsem si u kormidla, pistoli položil vedle sebe. Naohe se producoval po jachtě, jako kdyby mu patřila.

Přímého útoku se neodvážil, měl strach, že bych to do něj našil. Nejhorší bylo, že jsem byl čím dál tím unavenější. Naohe si zchrupnul kdykoliv ho napadlo. Když jednou spal, ztratil jsem ostražitost a taky zavřel oči. Probudil jsem se úlekem ve chvíli, kdy se ten vnuč lidožrouta plazil ke mně a z pohledu mu číselo vražda. Sáhnuł jsem rychle po pistoli a namířil. Naohe se zašklebil a s pochechtáváním se vrátil do svého kouta. Obával jsem se noční plavby, přinesl jsem si proto tajně z kajuty krabičku plnou napínáček. Když nastala úplná tma, tiše jsem je rozsypal kolem sebe. Byl to šťastný nápad. Tu noc jsem to nevydržel a tvrdě usnul. Mohl jsem být v limbu tak dvě-tři hodiny, když mě probudil bolestný výkřik. Instinktivně jsem vystřelil, kulka minula toho darebáka jenom o fous. Tu noc se už ničeho neodvážil.

Hned po rozednění se z ranní mlhy vynořil překvapivě blízko hřbet nějakého ostrova. Naohe se najednou vrhl z paluby do moře a prudkými tempy plaval ke břehu. Nechal jsem ho být a pořádně si oddechl.

Perly bych měl správně odevzdat strážníkovi na Tuamotu, ale to mě ani nenapadlo. Stejně by si je nechal pro sebe. Z Tuamotu jsem plul přes Společenské a Cookovy ostrovy k Tonze a od ní už přímo k australským břehům. A můžu ti říct, že návrat do Sydney byl velkolepý. Přišlo mě přivítat půl města, psaly o mně všechny australské deníky a měl jsem několikrát vystoupení v televizi. Natočil jsem taky reklamu na napínáčky. Byl jsem opravdu slavný.

Fred se odmlčí.
„To bylo fajn. A co ta tvoje Ellen?“ ptám se zvědavě. „Dočkal ses sladké odměny?“

„Byla už vdaná,“ povzdechne si Fred. „Spočítal jsem si, že měla svatbu, když jsem byl nějakých sto padesát mil od břehu.“

„Smůla. Asi jí připadalo čekání moc dlouhé,“ potřásám účastně hlavou.

„Ty mi nerozumíš, člověče!“ Fred hrábne klackem do ohně, až k nebi vyletí sloup žhavých jisker. „Ona se vdala, když jsem byl sto padesát mil od břehu, ale ne před návratem, ale po odjezdu! Chápeš? Po odjezdu!“

„Aha,“ zmůžu se na odpověď a odkašlu si, abych zakryl rozpaky. Co dodat?

„No comment, my friend.“

